

Ret at kunne dømmes med formildende Omstændigheder, saa følger det af sig selv, at det ligger i deres Magt aldeles at affkaffe Dødsstraffen, og de ærede Medlemmer, som have Kjendskab til disse Sager, ville jo vide, at en Mængde af de alleraffhyeligste Mord blive begaaede i Frankrig uden at straffes med Døden, fordi mange af de Eedsvorne høre til dem, som overhovedet ikke ville vide af Dødsstraffens Fuldbyrrelse at sige. I practisk Henseende er det altsaa overladt til de Eedsvorne. Det kan paa ingen Maade falde mig ind at ville benægte Statens Ret til at udøve Dødsstraffen og vedtage, hvilken Lov den vil; heller ikke kan jeg nægte, at dersom man kan paavise, at Dødsstraffens Bibeholdelse giver en større Sikkerhed for Staten og dens Borgere end Affkaffelsen, saa følger det af sig selv, at man maa beholde den, og da skal jeg ikke nægte Retten til at lade den staa endnu lidt. Jeg har tænkt derover og villet seet efter, men har igjen opgivet at faae nogensomhelst statistiske Resultater om Dødsstraffen eller overhovedet om Straffe, paa hvilken Maade det tager af eller tager til. Det er saa vidtløftigt at beregne, at jeg slet ikke skal indlade mig derpaa. Dog skal jeg gjøre opmærksom paa, at man her i Landet, idetmindste paa en Tid, har fundet, at Dødsstraffens Bibeholdelse ikke værnede saa bestemt om Borgernes Sikkerhed som dens Affkaffelse, og jeg vil tillade mig at erindre ærede Herrer om, at 1767 den 18de December blev det forordnet, at paa Grund af de mange affhyelige Mord, der bleve begaaede, især paa uskyldige Børn, skulde alle de, der begik disse affhyelige Mord, ikke længere lide Dødsstraffen. (Se temmer: Det er aldeles forkeert læst!). Jeg læser naturligviis ikke det hele Punktum, men det skal jeg med den ærede Formands Tilladelse gjerne gjøre. Det lyder saaledes: „Da det, i Anledning af de nu paa nogen Tid saa ofte forvøvede forsættelige Mord paa uskyldige Børn og Andre, er bragt i Erfaring, at Forordningen 7de Februar 1749, som stærker Straffen for dem, der uden nogen foregaaende Tvistighed eller dertil givne Marsag begaae forsættligt Mord paa de dem i Møde kommende Personer, ikke saa fuldkommelig har opnaaet den derved intenderede

Hensigt; ligesom Livsstraf ei heller synes saa aldeles at passe paa den Misbæder, der ønsker sig Døden og er fjed af Livet og af saadan Njefommeligbed lader sig forlede til at begaae et forsættligt Mord paa en uskyldig Person“ . . (Latter) Jeg maa tillade mig at bemærke, at der, saavidt mig bekjendt, var en heel Mængde Mennecker, der troede, at de ved at begaae grove Forbrydelser og ved at lide de herfor foreskrevne Straffe, der vare af den allerforsærdeligste Slags, vilde komme i Himlen, og dette forekommer mig at være et Fingertegn, der viser, hvor lidt man er istand til at opstille en almindelig for alle Tider gjældende Regel om Dødsstraffens afftrækkende Character. Istedetfor at lide Døden bleve disse Forbrydere da underkastede de strengeste, smerteligste og allerstørste Straffe. Man har altsaa for en enkelt Klasse af Mord affkaffet Dødsstraffen, fordi denne ikke havde noget Afftrækkende ved sig; dette vilde jeg blot gjøre opmærksom paa. Jeg veed derfor ikke, hvad der skulde bewirke, at man holdt paa Dødsstraffen, medmindre man meente, at Folk virkelig troe, at de, naar de døde paa Skafottet, komme i Himlen, og at man derfor maastee vilde stifte en Sammensværgelse for at berøve en eller anden hæslig tybft Regent Livet. Man kunde ligesaagodt ja meget snarere tænke sig, at Folk troede, at de kom i Himlen herfor, end naar de myrdede deres spæde Børn. — Der staaer i § 82: „Den, som foretager nogen Handling, der sigter til at berøve en fremmed i Venskab med Kongen levende Regent Livet, straffes paa Livet“. Ja, vi have jo seet en Sammensværgelse af den Natur før, og derfor siger jeg, at noget lignende kan jo komme igjen. Men overhovedet vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at vi i dette Lovudkast have 11 Paragrapher, hvori Dødsstraf forekommer, og det naaget de fleste af dem ere politiske Paragrapher; naar de Herrer ville tænke efter, ville De finde, at saadanne Begivenheder som de, disse Paragrapher omhandle, kunne komme, naar man allermindst tænker derpaa. Der var jo en Tid under Frederik den 5te, da der skulde stee Oprør; det medførte Dødsstraf, men naturligviis blev den ikke exequeret. De politiske Forbrydelser, der